

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kiwiorska – Pająk (spr.)

Sędziowie: SO Maria Makara, SO Jacek Pluta

Protokolant: st. sekretarz sądowy Marta Kołodziejczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa D. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt IV U 495/13

I. apelację oddala

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Świdnicy zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. w sprawie 430000/6000/302080/2013/ZAS z dnia 26.08.2013 roku w ten sposób, iż nakazał stronie pozwanej przyjąć za podstawę wypłaty zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawcy D. G. kwotę 12 000 zł brutto.

Sąd oparł się na następujących ustaleniach: D. G. zatrudniony był w Zakładach (...) Sp. z o.o. w N. pełniąc funkcję prezesa zarządu z wynagrodzeniem miesięcznym 12000 zł brutto . W dniu 29.03.2013 SR w Wałbrzychu ogłosił upadłość spółki obejmującą likwidację majątku. Do wypłaty zasiłku chorobowego zobowiązany był pracodawca powoda.

W okresie od 1.02.2013 do 30.06.2013 powód przebywał na zasiłku chorobowym i świadczeniu rehabilitacyjnym gdzie za podstawę wymiaru zasiłku przyjęto kwotę najniższego wynagrodzenia. Za okres 6 miesięcy poprzedzających

niezdolność do pracy tj. wstecz od 1.02.2013 powodowi było wypłacane wynagrodzenie w kwocie 12000 zł brutto, od którego nie były odprowadzone składki ZUS.

Sąd uznał odwołanie za uzasadnione wskazując, iż zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu będącemu pracownikiem stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Strona pozwana przyjęła za podstawę wypłaty zasiłku chorobowego powoda treść przepisu art. 45 ust. 1 zgodnie z którym podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71 % tego wynagrodzenia, a w przypadku osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314) - od kwoty wynagrodzenia, o którym mowa w tym przepisie, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71 % tego wynagrodzenia. Przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy wymiaru zasiłku, a ustala jedynie mechanizm korekty wyniku jej ustalenia w przypadkach, w których podstawa wymiaru zasiłku obliczona na zasadach wskazanych w art. 36-44 ustawy byłaby niższa od kwoty najniższego wynagrodzenia pracowników. Sytuacja ta nie ma jednak zastosowania w niniejszej sprawie. Podstawą wymiaru zasiłku chorobowego jest wynagrodzenie faktycznie wypłacone przez pracodawcę zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy, a w przypadku gdy pracodawca nie wypłaca pracownikowi wynagrodzenia, podstawą tą jest minimalne wynagrodzenie za pracę (art. 45 ust. 1 tej ustawy) - teza wyroku SN z dnia 7 września 2005 r., II UK 20/05. W uzasadnieniu Sąd wywiódł, że przepis art. 36 ust. 1 określa wynagrodzenie jako wypłacone, co oznacza fizyczne uzyskanie przez pracownika świadczenia pieniężnego.

Ponieważ bezspornym było, iż powód otrzymywał pełne wynagrodzenie a zatem winno być ono podstawą do wyliczenia kwoty świadczeń.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy mających wpływ na jej rozstrzygnięcie poprzez zaniechanie ustalenia, czy powodowi faktycznie zostało wypłacone wynagrodzenie w kwotach wskazanych przez Syndyka Masy Upadłości Zakładów (...), czy też informacja Syndyka została opracowana wyłącznie w oparciu o dokumenty księgowe bez sprawdzenia faktu wypłaty gotówki.

Wskazując na ten zarzut strona pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przepisanych. Ponadto wnioskodawca przedstawił informację syndyka masy upadłości z dnia 24.02.2014r. potwierdzającą, iż wykazane w piśmie z dnia 16.12.2013r. wynagrodzenia wnioskodawcy za okres 6 miesięcy poprzedzających jego niezdolność do pracy, to jest wstecz od 1.02.2013r. zostały wypłacone bezpośrednio z kasy i na rachunek wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe, wyprowadził trafne wnioski i wydał wyrok zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego mają przepisy art. 3 ust. 3 oraz 36 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512). Z przepisów powyższych wynika, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie (przychód) pracownika, które zostało mu wypłacone.

Z niebudzących wątpliwości ustaleń sądu I instancji i dodatkowo przedstawionego przez wnioskodawcę zaświadczenia Syndyka Masy Upadłości Zakładów (...) w upadłości likwidacyjnej w N. wynika, że pracodawca wypłacił należne wnioskodawcy wynagrodzenie za okres jego zatrudnienia.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2005 r., II UK 20/05 (OSNP 2006, nr 13-14, poz. 222), trafnie powołanym przez Sąd I instancji, stwierdzono, że podstawą wymiaru zasiłku chorobowego jest wynagrodzenie faktycznie wypłacone przez pracodawcę (art. 36 ust. 1 ustawy), a w przypadku, gdy pracodawca nie wypłaca pracownikowi wynagrodzenia, podstawą jest minimalne wynagrodzenie za pracę (art. 45 ust. 1 ustawy). Należy tu wskazać, że przepisy ubezpieczeniowe muszą być wykładane ściśle. Stanowią one wyraźnie o wynagrodzeniu wypłaconym. Sąd Najwyższy zauważył, iż niewypłacenie przez pracodawcę wynagrodzenia wpływa krzywdząco na wysokość zasiłku chorobowego. Sytuacja taka nie jest jednak następstwem niewłaściwej interpretacji przepisów przez organ rentowy, lecz następstwem zawinionego zaniechania pracodawcy. Gwarancją o charakterze minimalnym jest w tej sytuacji przepis art. 45 ust. 1 ustawy, który stanowi, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Dodatkowo należy też przywołać uchwałę składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r., I UZP 5/09, (OSNP 2010, nr 5-6, poz. 71), w której Sąd Najwyższy stwierdził, że niewypłacone pracownikowi wynagrodzenie za pracę nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Przepisy mające zastosowanie w powyższej sprawie tak samo jak ustawa stanowią o wynagrodzeniu za pracę (przychodzie). Można więc uznać, że pomimo wielu istotnych różnic regulacji ustawy systemowej i ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa w obu przypadkach można mówić o uzależnieniu wliczenia wynagrodzenia za pracę do podstawy wymiaru świadczenia od jego wypłaty.

Mając na uwadze konieczność ścisłego wykładania przepisów o charakterze ubezpieczeniowym, co jest utrwalone w doktrynie i orzecznictwie należało uznać, że jeżeli nie doszło do wypłaty wynagrodzenia, to niezależnie od jego zasądzenia, nie może ono zostać wliczone do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, gdyż przeciwnie- wynagrodzenie za pracę w kwocie 12 000zł zostało wnioskodawcy wypłacone mimo braku odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż wnioskodawca pełnił funkcję Prezesa Zarządu od 13.06.1995r. i wynagrodzenie na takim poziomie było ustalone od lutego 1999r. do kwietnia 2000r., następnie od maja 2000r. do maja 2012r. było wyższe / osiągając w czerwcu 20 000zł / , by od czerwca 2012r. powrócić do poziomu 12 000zł. Takie wynagrodzenie wnioskodawca faktycznie otrzymywał, a trakcie postępowania przed Sądem I instancji organ rentowy powyższego faktu w ogóle nie kwestionował mimo, że okoliczność ta została podniesiona w odwołaniu. Organ rentowy również nie złożył w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych podnosząc dopiero w apelacji, iż to Sąd nie dokonał ustaleń.

W związku z powyższym Sąd oddalił apelację jako bezzasadną / art.385k.p.c./ i zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym na podstawie przepisu art.98k.p.c. w zw. z przepisem art. §11ust.2 i §12ust.1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu / Dz.U. z 2013r., poz.490/.